

ת"פ 520/07/17 - מדינת ישראל נגד עומרי עמרם אסבן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 520-07-17 מדינת ישראל נ' אסבן(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עומרי עמרם אסבן (עציר)

הנאשם על ידי באי כוחו - עו"ד דורון נוי ויהלי
שפרלינג

גזר דין

כללי

1. הנאשם, יליד חודש 3/1996, הורשע על פי הודייתו בעבירה של החזקת, נשיאת והובלת נשק, לפי סעיפים 144(א) רישא ו 144(ב) רישא **לחוק העונשין**, תשל"ז - 1977. כתב האישום מתייחס לאירוע מיום 19.6.17 בשעות אחר הצהריים, אז נהג הנאשם ברכב מסוג קאיה בחיפה, כשרימון רסס, ארוז בנייר ובשקית, מונח מתחת למושב הנוסע שלצד הנהג. הצדדים הגיעו להסדר דיוני ולפיו הנאשם יטען כי קיבל את הרימון עובר לאירוע והמאשימה לא תביא ראיות לסתור זאת (עמ' 1, שורות 11-12 לפרוטוקול).

תסקיר שירות המבחן

2. הגם שהצדדים לא עתרו לתסקיר סברתי, לאחר שמיעת חלק מהטיעונים לעונש, שיש מקום לקבל גם את התייחסות שירות המבחן בנוגע לנאשם. מהתסקיר שהוגש עולה בקצרה התמונה הבאה - הנאשם בן 21, רווק, כבר בגיל 9 שנים שולב במסגרות חוץ ביתיות ופנימיות משום אי תפקוד התא המשפחתי - הוריו גרושים ושניהם ריצו לאורך השנים תקופות מאסר ממושכות. בסביבות גיל 16 החל לצרוך סמים (קנבואידים) ואלכוהול על רקע תחושות דכדוך וקשיים בחייו וכדי להתמודד עם מצבו הרגשי. בגיל 18 קיבל פטור משירות צבאי ועבד בעבודות מזדמנות. עובר למעצרו התגורר בבית סבתו במגדל העמק. התרשמות שירות המבחן (הן מהמפגש הנוכחי והן מתסקיר שהוכן בתיק קודם) היתה כי הנאשם מאופיין בתפיסת עולם עבריינית, חשדני לגורמי סמכות (צוין כי בהליך קודם סירב לשתף פעולה עם שירות המבחן) ומתקשה להפעיל שיקול דעת מעמיק. הנאשם נטל אחריות חלקית בלבד על מעשיו בפני שירות המבחן (מסר שקיבל מאדם אחר שקית ללא שידע את תכולתה), אך בדיון עוקב בבית המשפט "אשרר" את הודייתו בפניו והבהיר כי היה מודע לתכולת השקית, כמצוין בעובדות כתב האישום. בשים לב לכלל הנתונים לעיל, העריך שירות המבחן כי נשקפת מהנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עבריינית. לכן, הומלץ על הטלת עונש מוחשי שירתיעו מביצוע עבירות דומות בעתיד.

ראיות המאשימה לעונש

3. מטעם המאשימה הוגש פלט הרשעות הנאשם הכולל שני הליכים:

הראשון בסדר ביצוע העבירות, הינו ת.פ. (שלום נצרת) 55161-07-15 במסגרתו הורשע הנאשם בגניבה (גניבת ארגז כלי עבודה בשווי של כ 800 ₪ - אירוע מחודש 1/2015). ביום 2.1.18 הגיעו הצדדים להסדר עונשי שאומץ על ידי בית המשפט ובמסגרתו הוטלו על הנאשם 3 חודשי מאסר. הנאשם היה עצור עד תום ההליכים אותה עת בתיקו.

השני בסדר הכרונולוגי של ביצוע העבירות, הינו ת.פ. (שלום נצרת) 17939-06-15. באותו מקרה הורשע הנאשם באיומים בהתייחס למספר מקרים מהחודשים 3-5/2015 אז איים על מי שהיתה עובר לאותה תקופה בת זוגו. עולה, כי בית המשפט באותו מקרה שקל השתת מאסר לריצוי בעבודות שירות אולם על רקע היעדר חלופת מעצר, ביקש הנאשם, ביום 17.4.16, כי דינו ייגזר עוד טרם קבלת חוות דעת הממונה. בסופו של דבר, החליט בית המשפט על השתת מאסר על תנאי והתחייבות בלבד. אתייחס בהמשך לגזר דין זה.

ראיות הנאשם לעונש

4. מטעם הנאשם הוגש מכתב מיום 29.11.17 מטעם האגף לשירותים חברתיים בעיריית מגדל העמק בנוגע למצבה הסוציאו כלכלי של אם הנאשם, ומכתב נוסף מיום 29.11.17 אף הוא מטעם אותו אגף בו צוין כי הנאשם שהה בפנימיית "אהבה" בשנים 2005-2011.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם. נטען, כי מעשיו הביאו לסיכון רב והודגשה החומרה היתרה הטמונה ברימון רסס שמעצם טיבו וטבעו הינו כלי נשק "התקפי" שפוטנציאל הנזק בעקבות השימוש בו הוא רב מאוד. המאשימה הפנתה לערכים החברתיים המוגנים שבעבירה והם הגנה על שלום הציבור ועל חיי אדם ושלמות גופו. המאשימה אף עמדה על הצורך למגר את תופעת החזקת ונשיאת נשק מסוכן מסוג זה (וכן השימוש בו) וכן הפנתה לשכיחות הגבוהה יחסית של עבירות הנשק. עוד הפנתה המאשימה למגמת הפסיקה להחמיר בענישה בסוג זה של עבירות ולצורך בקביעת רף ענישה גבוה. המאשימה טענה כי יש להתייחס אך ורק לעובדות כתב האישום וכן להסכמה הדיונית לעיל והדברים כונו לטענת בא כוח הנאשם כי הנאשם אינו אלא "בלדר" מדרג נמוך בלבד. לאחר שהפנתה לפסיקה המייצגת לשיטתה את מדיניות הענישה הנהוגה, עתרה המאשימה לקביעת מתחם שבין 3.5 עד 8.5 שנות מאסר. לגבי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אישרה המאשימה כי אכן יש לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו במיוחס לו ואת החיסכון בזמן שיפוטי, אך הפנתה, מנגד, להרשעותיו שנדונו לעיל וכן לתסקיר שירות המבחן והערכת המסוכנות בנוגע אליו. כלל הנתונים לעיל מובילים לשיטת המאשימה, לקביעת עונש באמצע המתחם. עוד נטען, כי אין מקום לנכות את מלוא תקופת מעצרו של הנאשם בתיק דנן שכן ביום 2.1.18 נגזרו על הנאשם 3 חודשי מאסר בת.פ. (שלום נצרת) 55161-07-15 אותם הוא מרצה בימים אלה.

6. בטיעוניהם לעונש עמדו באי כוח הנאשם על כלל הטענות והנימוקים שיש בהם להביא לקביעת מתחם מתון ככל שניתן וכן לקביעת עונש מידתי בתוך המתחם. לגבי נסיבות ביצוע העבירה, נטען שיש להבחין בין החזקת ונשיאת מטען חבלה לבין החזקת ונשיאת רימון, כאשר הראשון חמור יותר. באי כוח הנאשם אף הפנו לפסיקה ענפה, שחלקה יוצג להלן וממנה עולה, לשיטתם, כי מדיניות הענישה הנוהגת נעה סביב סדרי גודל של שנת מאסר בגין מעשים ועבירות הדומים לענייננו. את עיקר טיעוניהם מיקדו באי כוח הנאשם בנתוניו ובנסיבותיו של הנאשם - מדובר בצעיר-בגיר שכעולה מתסקיר שירות המבחן ויתר הנתונים שאינם במחלוקת, גדל בתנאים קשים ביותר ללא מסגרת משפחתית תומכת ומציבת גבולות. אביו היה נרקומן שנכנס ויצא את בתי הסוהר וכך גם אמו. בפועל, גדל הנאשם אצל סבתו שניהלה בביתה מקום להימורים ולכן הוצא למסגרות חוץ ביתיות. לכן, נטען כי על רקע נתוני פתיחה קשים אלה עברו כלל אינו מכביד - לא באופן מוחלט ובוודאי לא לנוכח תנאי גדילתו. עוד צוין כי מדובר במאסרו הראשון בפועל (כאמור), המאסר למשך 3 חודשים נגזר עליו לאחר שנעצר עד תום ההליכים בתיקו) ולכן יש להקל עמו ולו בשל נתון זה. בנוסף, הדגישו באי כוח הנאשם את הודיית הנאשם - הן מיד לאחר מעצרו והן בפתיח משפטו. הודיה זו הביאה לידי ביטוי את חרטתו הכנה ואף הובילה לחיסכון ניכר במשאבים. לגבי בקשת המאשימה שלא לנכות את תקופת המעצר אותה הוא מרצה במקביל לתקופת המאסר בת 3 החודשים, ביקשו באי כוח הנאשם לדחות שכן גזר הדין בתיקו היה אמור להינתן עוד טרם שניתן גזר הדין בבית המשפט השלום בנצרת והוא נדחה רק משום החלטתי לקבל את תסקיר שירות המבחן. נטען, כי אם היו נגזרים שני גזרי הדין בסדר "הנכון" (תחילה תיק הרימון ולאחר מכן תיק האיומים) היה מחליט בית המשפט השלום שלא לצבור את עונש המאסר.

7. בדברו בטרם העונש, הביע הנאשם צער וחרטה על מעשיו.

דין ומסקנות

8. כקבוע בחוק העונשין (תיקון 113), העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו; ובקצרה, העונש הראוי לעבריין ייגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. כמו כן, הגדיר תיקון 113 את מדרג שיקולי הענישה וזאת לפי הסדר הבא: הלימה, שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בעוד שיקול ההלימה הוא שיקול גמולי; יתר השיקולים הינם שיקולים תועלתניים (להרחבה בהקשר זה ר' את מאמרו של כב' השופט עמי קובו, "**מבחן הולם למערכת המשפט**", ירחון עורך הדין, ינואר 2014 עמ' 76). השלב הראשון בקביעת העונש הוא קביעת מתחם העונש ההולם. מדובר במתחם נורמטיבי אובייקטיבי, כאשר לשם כך נלקחים במסגרת השיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה; (2) מדיניות הענישה הנהוגה; (3) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. המתחם מתייחס למקרה קונקרטי ולא ניתן לקבוע מראש מתחם על פי העבירה בלבד (ור' בנדון האמור ברע"פ 4088/13 **אחמד הדרי נ' מדינת ישראל** (11.6.13), ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.13)).

9. הערך החברתי המוגן בעבירת הנשק הינו שמירה על ערך החיים, ביטחון הציבור ושלום. החזקת ונשיאת נשק ללא היתר טומנת בחובה סכנה ממשית שמא הנשק יגיע לידיים לא זהירות או שיעשה שימוש פלילי בנשק ובכך ייגרם נזק ממשי חמור, החל בנזק לרכוש וכלה בנזק לגוף, עד כדי גרימת מוות. זאת ועוד, כבר נאמר כי עצם החזקת נשק באופן שאינו מפוקח על ידי הרשויות טומן בחובו סיכון פן המחזיק בו יתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד (ר' ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19.1.14); ע"פ 3300/06 **אבו סיניה נ' מדינת ישראל** (10.8.06)).

10. לעניין נסיבות ביצוע העבירה, אין בפנינו אלא את עובדות כתב האישום וההסכמה הדיונית אליה הגיעו הצדדים. כאמור, הנאשם נהג ברכב ביום 19.6.17 בשעות אחר הצהריים, כשרימון רסס שארוז בנייר ובשקית מונח מתחת למושב הנוסע שלצדו. טענת הנאשם - שהועלתה "מעבר" לעובדות כתב האישום אך היתה בהתאם להסכמה הדיונית לעיל ולפיה הנאשם קיבל את הרימון עובר לאירוע - לא נסתרה. נתונים אלה מגלמים בחובם נסיבות לחומרה, מחד, אך גם לקולא, מנגד.

צד החומרה הינו ברור - מעבר לחומרה הברורה הטמונה בהחזקת ונשיאת כל כלי נשק, קיימת חומרה יתרה כאשר מדובר ברימון רסס - מדובר בכלי נשק התקפי מעצם טיבו וטבעו וכל מטרתו הינה לזרוע ב"מקרה הטוב" אימה ופחד ובמקרה הפחות טוב - להביא לפגיעה בנפש ורכוש. זאת ועוד, מדובר בכלי נשק שיכול להביא לתוצאות האמורות לעיל גם בשימוש לא זהיר, קל וחומר כאשר המשתמש אינו מיומן (וכאשר מדובר במי שאוחז ברימון שלא כדין - הדברים הם כך בדרך כלל). במילים אחרות, להבדיל מאקדח, לדוגמה, שמי שנושא אותו יכול לטעון שמטרתו הגנה עצמית, קשה לטעון את הדבר כאשר מדובר ברימון רסס. נסיבה נוספת לחומרה הינה עצם הנשיאה ברכב ולא החזקה במקום "סטאטי".

מנגד, כנסיבות לקולא ולו באופן יחסי, ניתן לציין כי אכן לא נסתרה טענת הנאשם שמשך הזמן (והמרחק) שבו נשא את הרימון לא היה משמעותי וגם אם לא היתה הסכמה מפורשת לכך, מהנתון האחרון לעיל עולה, ולו על פני הדברים, כי "תפקידו" של הנאשם היה להיות שליח (לדבר עבירה) ולא היתה לו כוונה (ואף לא נטען אחרת) לעשות ברימון שימוש ולהפעילו כנגד אדם או רכוש. יחד עם זאת, יודגש כי גם אם אקבל את הטענה כי מדובר בבלדר "בלבד" לא ניתן להסיק שיש להקל עמו באופן משמעותי, שכן גם על בלדרים יש להשית עונשים שיבהירו שעיסוק זה אינו "משתלם" (וראה בהקשר זה, הגם שבהקשר לבלדרי סמים, את האמור בע"פ 1282/07 **בן אבו נ' מדינת ישראל** (25.7.07), ע"פ 2648/92 **סלאמה נ' מדינת ישראל** (9.3.93), ע"פ 3820/09 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (6.9.09), והדברים נכונים, בשינויים המחויבים, גם לענייננו).

11. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, הפנו הצדדים לפסיקה מגוונת שרובה נוגעת לכלי נשק שאינם רימון רסס, אם בנסיבות חמורות מבענייננו ואם קלות יותר.

ככלל, אין חולק אודות החומרה הטמונה בעבירות הנשק ועל מגמת החמרה בענישה בעבירות אלה. כך למשל, בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' בסל** (8.3.17) נקבע:

"בית משפט זה עמד לא פעם על חומרתן של עבירות נשק, ובכללן עבירות של החזקה ונשיאת נשק, תוך שהוא מציין את חומרת המעשה ואת פוטנציאל הנזק הכרוך בו. נשק המתגלגל ליד עלול להגיע לידי גורמים עברייניים או לפעילות ביטחונית, פגיעתו הרעה מורגשת ומהווה איום על שלום הציבור כולו; כתוצאה מכך גדל ההכרח להרתיע את היחיד והרבים מפני עיסוק בכך. .. לא אחת גם צוין כי קיימת מגמת החמרה הדרגתית בעונשים המושטים על עבריינות נשק. . "

(ועוד ר' האמור בע"פ 9702/16 **אבו אלוליאיה נ' מדינת ישראל** (13.9.17)).

עם זאת, כל מקרה ונסיבותיו ובהקשר זה יש להתחשב, בסוג הנשק; מטרת נשיאתו, משך ההחזקה, וכו' (וראה בהקשר זה האמור בב"ש 625/82 **אבו מוך נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(3) 668 (1982); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.13)).

12. ובאופן קונקרטי, אפנה לגזרי הדין הבאים שגם אם ניתנו במקרים שונים מבעניינו (לרוב חמורים יותר) ניתן לגזור מהם לגבי הנאשם במקרה שבפנינו -

בת.פ. (מחוזי נצרת) 4131-09-15 **מדינת ישראל נ' מלכה** (30.6.16) נדון עניינו של נאשם שסבר שאחר (להלן: המתלונן) זרק לעבר ביתו מטען וכן זרק לעבר בית חברתו (של הנאשם) רימון הלם. על רקע זה החליט הנאשם לנקום במתלונן ובהמשך רכב לכיוון בית המתלונן על גבי קטנוע כשהוא מצויד ברימון רסס, אך כשהבחין שם באנשים חזר לביתו. למחרת, רכב שוב הנאשם על גבי הקטנוע לעבר בית המתלונן ואז זרק את רימון הרסס לחצר בית המתלונן, הרימון פגע בפרגולה התפוצץ וניפץ את שמשות בית המתלונן ואת שמשות בית השכנים. בית המשפט קבע מתחם שבין 12 ל 24 חודשים וגזר את דינו של הנאשם (נעדר עבר פלילי, שירת כלוחם בצבא ובמילואים והערכת המסוכנות היתה נמוכה) ל 12 חודשים בלבד.

בת.פ. (מחוזי חיפה) 64990-12-16 **מדינת ישראל נ' שקור** (29.6.17) הגיע הנאשם סמוך לבית בו היו אנשים שסבר שהם קשורים לרצח קרובת משפחתו. הנאשם השליך רימון רסס לכיוון הבית, הרימון נחת בחצר הבית התפוצץ וכתוצאה מכך נגרם נזק לרכוש וכן נגרמו שריטות לאחת מיושבות הבית מזכוכית שהתנפצה. בית המשפט קבע מתחם של בין 2 ל 5 שנות מאסר וקבע את עונשו של הנאשם (נעדר עבר פלילי) ל 24 חודשי מאסר.

עוד אפנה לע"פ 649/15 **לוגסי נ' מדינת ישראל** (3.8.17). באותו עניין הופחת עונשו של המערער מ 6 שנות מאסר ל 5 שנים ו 4 חודשים, בעניינו של מי שהגיע רכוב על גבי קטנוע לבית בו שהתה משפחה, כולל ילדים קטינים, וזרק לעבר חזית הבית רימון רסס, דבר שגרם לזוגיות הבית להתנפץ ולנזקים שונים ברכוש. בית המשפט המחוזי קבע מתחם של בין 5 ל 8 שנים וגזר על המערער (צעיר שלחובתו עבר פלילי) את העונש לעיל שכאמור, הופחת במסגרת הערעור תוך שצוין כי הוא נוטה לצד החומרה וללא שהובאה התייחסות קונקרטית למתחם העונש שנקבע בבית המשפט המחוזי. ההפחתה בעונש היתה, כך עולה, בעיקר משום נתוני המערער וההליך הטיפולי שמצא ביטוי בתסקירים שהובאו בפני בית המשפט העליון.

אין חולק שאירוע המערב זריקת רימון רסס לעבר אדם או לעבר בית בו שוהים אנשים, חמור לאין ערוך מעניינו של הנאשם. לכן, הפסיקה שהובאה לעיל באה בעיקר כדי שיהיה ניתן ביתר קלות "למקם" את מתחם העונש הראוי בעניינו של הנאשם ביחס לאותם מקרים. עוד אפנה לכך כי חרף הדמיון בנסיבות המקרים שהובאו לעיל ובהם נקבעו מתחמים ועונשים שונים למדי, סבורני כי המתחם בעניין שקור מייצג את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים בהם הושלך בפועל רימון רסס לעבר בית מיושב אדם.

עוד אפנה למקרים בהם נאשמים החזיקו וכן השליכו רימוני הלם. גם מקרים אלה באים כאמצעי עזר לקביעת מתחם העונש ההולם בעניינו, שכן קיימים הבדלים של ממש בין רימון הלם לרימון רסס מבחינת פוטנציאל והיקף הנזק וההרס. אפנה בנדון לת.פ. (מחוזי חיפה) 31218-10-14 **מדינת ישראל נ' אסדי** (11.2.15) - מתחם של בין 8 ל 20 חודשי מאסר; וכן לת.פ. (מחוזי חיפה) 40450-09-15 **מדינת ישראל נ' עכאווי** (20.1.16) - מתחם של בין 6 ל 24 חודשי מאסר.

13. **לאור כל האמור לעיל, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות**

הענישה הנהוגה, אני קובע את מתחם העונש הראוי בענייננו בין 12 ל 36 חודשי מאסר.

14. לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש הראוי - אם לקולא משום שיקולי שיקום ואם חומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

15. לעניין העונש שיש להשית בתוך המתחם - בהקשר זה יש להתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם לקולא ולחומרה, וכן לנתונים ולנסיבות המנויות ברובן בס' 40 יא' לחוק העונשין.

16. בפתח ההתייחסות לנתוני הנאשם, מצאתי לנכון להביא מהדברים שנכתבו בגזר הדין שניתן בעניינו של הנאשם במסגרת ת.פ. (שלום נצרת) 17939-06-15 (גז"ד מיום 17.4.16):

" . הנאשם, שהינו כיום בסך הכל בן 20, והיה כבן 19 בעת ביצוע העבירות, מהלך כל חייו על חבל דק מעל לתהום העבריינית הפעורה תחתיו, והצליח עד היום, בדרך נס, להימנע מכל מעורבות פלילית. לעובדה זו משמעות כבדה בעיני, שכן אין דינו של נאשם זה, כדין מרבית הנאשמים בני גילו הנעדרים עבר פלילי. אם עבור מרבית הנאשמים האחרים מהווה העבריינות חריג וסטיה, הרי עבור צעיר שגדל בתנאים שבהם גדל הנאשם, העדרו של עבר פלילי הוא החריג, והעובדה שעד היום הצליח להימנע מעבירות, היא בגדר הישג בלתי רגיל עבורו, שלא ניתן בשום אופן להתעלם ממנו. . . .

נזקקותו הטיפולית של הנאשם זועקת מכל שורה בתסקיר קצין המבחן, כמו גם בטיעוני הצדדים ואף בדבריו של הנאשם עצמו. אין ספק כי לו הסכים הנאשם להשתלב בתהליך טיפולי, היה בכך כדי לספק לו משהו מן החוסרים העצומים שנגרמו לו, ולאפשר לו לרכוש כלים וכוחות לצורך המשך חיים נורמטיביים . . .

למרבה הצער, ועל אף ניסיונות חוזרים ונשנים, הן מצד בית המשפט, הן מצד הסניגורית, הן מצד התביעה והן מצד שירות המבחן לגעת בנאשם ולנסות לגייסו לתהליך כזה, עומד הנאשם במריו, ואינו מסכים לכל תהליך כזה. . . .

כאמור לעיל, בסופו של דבר בחר בית המשפט השלום בנצרת להשית על הנאשם באותו הליך מאסר על תנאי בלבד.

17. ניצב אם כן בפנינו צעיר בן 22 שנים, שנסיבות חייו עגומות. הנאשם לא זכה לגדול בבית נורמטיבי שמקנה מסגרת ביטחון וערכים, אלא גדל, מגיל 9 שנים בלבד, במסגרות חוץ ביתיות. הגם שלחובת הנאשם 2 הרשעות, כאמור לעיל, יש צדק בטענת באי כוחו שאין מדובר בעבר מכביד. זאת ועוד, יש לזכור כי מדובר במאסר הראשון המשמעותי הנגזר עליו ולנתון זה - ודאי כשהוא מצטרף ליתר הנתונים ובמיוחד גילו הצעיר ונתוניו האישיים - יש משקל רב.

נתתי דעתי לכך כי מבחינה פורמאלית מדובר במאסרו השני, שכן לפני כ 3 שבועות, ביום 2.1.18, נגזר דינו (עת היה עצור עד תום ההליכים בתיק שלפניי) ל 3 חודשי מאסר, אך דומני שאין חולק שאלמלא מעצרו עד תום ההליכים, עמוד 6

ספק רב אם היה נגזר עליו מאסר בפועל באותו הליך. מסקנה זו אף הביאה אותי לניכוי מלוא ימי מעצרו מהמאסר שיושת עליו.

18. עוד יש לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו המיידית. נטען כי עוד בחקירתו במשטרה הודה במיוחס לו וטענה זו לא נסתרה. משכך, יש לראות בהודייתו כנטילת אחריות ורצון לשינוי.

19. יש לקוות כי הנאשם ימצא כוחות, בשיתוף רשויות שב"ס, להירתם לתהליך שינוי במסגרת מאסרו כדי שיהיה זה מאסרו הראשון והאחרון. כאמור, נתתי משקל משמעותי לכך שמדובר במאסר ראשון בפועל - ולכן אני סבור שעצם השתתת המאסר היא החשובה בעוד שמשך תקופת המאסר הינה פחותה בחשיבותה. על הנאשם להבין כי נתון זה לא יעמוד לצדו באם ישוב לבצע עבירות.

20. סוף דבר, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:
12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו - החל מיום 19.6.17.

הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק מסוג פשע.

הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 5 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק מסוג עוון.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ח, 23 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.